No. 968 Zaterdag 19 Juli 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 18 Juli.

NIEUWE VOORUITZICHTEN
VOOR HANDEL EN LANDBOUW IN ONZE KOLONIE.
III.

(*Ingezonden*).

De toestand op de eilanden St. Martin en St. Eustatius is al evenzeer van dien aard, dat er naar verbetering moet gestreefd worden: de nood dringt.

St. Martin heeft wel is waar zijn uitgestrekte zoutpannen (tot een oppervlakte van 200 HA.) die alleen reeds aan 5 á 600 paar handen werk *kunnen* verschaffen. Maar men vergete niet, dat de zoutverkoop aldaar sinds jaren aan zware concurrentie het hoofd had te bieden; dat de zoutoogst elk jaar geringer werd door den overgrooten regenval, en om die reden in geen geval dit jaar en wellicht evenmin het volgende aan een zoutoogst kan gedacht worden.

Waarmede zullen dan zooveel handen hun brood verdienen?

Op het oogenblik vertoeven daarenboven meer dan 700 mannen van St. Martin in den vreemde, vooral in Bermuda aan de dokwerken. Sinds evenwel het werken daar den vreemdelingen (meestal allen bewoners onzer bovenwindsche eilanden) zeer bemoeielijkt wordt, is het te voorzien dat ook deze bron van verdiensten zal opdrogen. Vroeger werd op Bermuda eenieder toegelaten; later werd dit afhankelijk gesteld van de verplichting, om f60. te kunnen toonen als bewijs van een middel van bestaan. Doch deze moeilijkheid wist men nog te boven te komen, door die f60 terstond aan familieleden terug te zenden, om zoo eindeloos dienst te blijven doen voor alle nieuw-aankomenden. Nu is men strenger geworden, en verplicht men het vreemde werkvolk een som van f100. gedurende 2 jaar of tot den dag van vertrek te deponeeren. Men kan er zich op voorbereiden, dat de reeds ongunstige toestand nog treuriger zal worden.

En St. Eustatius nog in het laatst der XVIII eeuw de *„Golden Rock"* der Antillen, met een bevolking van 30,000 inwoners, waar niet zelden tot 200 koopvaardijschepen op de reê lagen, is nu vervallen tot een armoedig onaanzienlijk eiland, zonder eenige beteekenis, zonder handel of vertier, met ternauwernood 1300 bewoners. Aan de opleving van de vroegere weelde en grootheid valt onmogelijk meer te denken. Streven moet zijn de tegenwoordige armoede en ellende te weren en het eiland tot eenigen voorspoed te brengen.

De uitvoer bepaalt zich nu in hoofdzaak tot de landbouwproducten jams en zoete aardappelen en tot eenig groot en klein vee. Er was een tijd, dat op beide eilanden, maar vooral op St. Eustatius, de culture van het suikerriet in hoogen bloei was. Talrijke suikerplantages en -fabrieken brachten leven en bedrijvigheid en ruime verdiensten aan de inwoners. Nu liggen die uitgestrekte velden onbebouwd, de fabrieken in puin, en leveren deze ruïnen een treurig beeld van tegenwoordig verval en vroegere welvaart. Sinds de afschaffing der slavernij in 1863 is deze achteruitgang ingetreden. Door de stijging der arbeidsloonen en de opkomst der beetwortelsuikerculture *) is de concurrentie onmogelijk geworden.

Ook in alle andere Antillen is die achteruitgang merkbaar, de suikerindustrie kwijnend. Een dwaas zou het zijn, die deze tak van landbouw en nijverheid wederom tot zijn vroegere hoogte wilde terugbrengen, een onbezonnene, die aan dergelijke onmogelijke plannen tijd, krachten en geld ging verkwisten.

De spil, waar alles om draait voor den landbouw in onze kolonie is, cultures te vinden, die 1°. voor grond en klimaat geschikt; 2°. winstgevend en 3°. waarbij geen al te groote concurrentie te duchten is. Geen twijfel is er of suiker, koffie, misschien ook cacao zullen op deze beide eilanden welig tieren, maar men weet vooraf, dat de uitvoer er van een onmogelijkheid zal zijn, omdat de markt van deze producten overvoerd is.

Een enkele suikerfabriek (met stoomvermogen) heeft zich op St. Martin weten staande te houden.

Ook voor deze bestaat er geen vooruitzicht, ooit voor export te kunnen werken. Wel maakt de eigenaar zich sterk, bij een matig invoerrecht (b. v. van 2 frs. per barrel) met de ingevoerde suiker te concurreeren en belangrijk zijn zaken uit te breiden. Niettegenstaande het voor het gouvernement met een schadepost gelijk staat, valt er voor deze eventueele maatregel wel iets te zeggen, wanneer begunstiging dezer eigen industrie er toe kan bijdragen een grooteren voorspoed op het eiland te brengen en aan vele arbeiders werk te verschaffen bij de aanplanting, oogst en verdere bewerking van het suikerriet.

Men moet zich de lessen der ondervinding ten nutte maken. De omstandigheden hebben geleerd, dat het een ongezonde, gevaarlijke toestand is, de welvaart van een stad of land afhankelijk te maken van één enkele cultuur of industrie of van den handel alléén. Een zwenking in de politiek, het uitbreken van een oorlog, een nieuwe uitvinding, tal van andere omstandigheden kunnen er toe medewerken, een handel te verplaatsen, een culture te vernietigen, een industrie een doodelijken slag toe te brengen. De geschiedenis van onze eigen kolonie geeft ons de voorbeelden. Op St. Eustatius is de handel verdwenen; de suikerfabrikatie van ditzelfde eiland en van St. Martin vervallen, hier de culture van de cochinille verdrongen en onmogelijk gemaakt door de uitvinding van een goedkoop chemisch surrogaat. De voorzichtigheid eischt gebiedend, telkens nieuwe bronnen van inkomsten op te sporen, nieuwe cultures aan te leggen, andere industries in het leven te roepen, nieuwe débouchés voor den handel te zoeken. Eerst dan zal een land gestadig in bloei en voorspoed kunnen toenemen.

Langzamerhand komt de ondernemingsgeest in onze kolonie tot bewustzijn. Ook op St. Martin schijnt ze eindelijk te ontwaken.

P.

*) Hoe overweldigend groot die productie is, moge blijken uit de volgende mededeeling in de *Staats-Courant*. In de maand Mei van dit jaar zijn in de Hollandsche beetwortelsuikerfabrieken vervaardigd 405,000 Kg suiker en sedert het begin van het werkjaar 202,251.000 Kg., en zijn ingeslagen in de raffinaderijen, rechtstreeks uit de fabrieken of over entrepôt in de maand Mei 7,160,000 Kg. suiker, en in de eerste 5 maanden van het jaar 44,259.000 Kg. suiker.

Feuilleton.

De dieren in onze taal.

De dieren spelen een zeer groote rol in onze taal. In 't algemeen worden zij voor al 't goede, dat zij ons schenken, al zeer ondankbaar door ons behandeld, want uit de hoogte en met zekere verachting zien wij op hen neer en als wij iets heel leelijks van een medemensch willen zeggen, dan zoeken we liefst een vergelijking uit de dierenwereld. Zoo spreken we van een „verdierlijkten" kerel en van een „beest" van 'n vent.

Het is opmerkelijk, dat wij in onze spreekwijzen zoo dikwijls een dier noemen, dat niet in ons land thuis hoort, en dat we niet dan bij uitzondering onder de oogen krijgen: den aap. In onze jeugd beginnen we met „ná-apen", wat men heel lief pleegt te vinden; maar als wij wat ouder zijn geworden en balsturig, lastig en onhandelbaar, dan wordt er al spoedig gezegd: „wat 'n akelige apekop!" „Wat verbeeld jij je wel, aap van een jongen!" „Denk je, dat ik mij door zoo'n „snotaap" zal laten ringelooren." De „apenkuren", die wij er op lateren leeftijd op nahouden, zijn dikwijls het gevolg van de „apenliefde", waarmede wij in onze jeugd vertroeteld werden. En die kuren zijn dikwijls lang geen „apenkool."

Toch wordt dat „aap" wel eens in eene gunstige beteekenis gebruikt. Ik was eens als getuige tegenwoordig bij de opening van een ijzeren trommel, de erfenis, aan een aantal neven ten deel gevallen. De executeur-testamentair zette die met een ernstig gezicht op tafel, en zei: Kijk, „daar zit nu de aap in!" Toen de deeling was afgeloopen, en de gelukkige erfgenamen over „koetjes en kalfjes" zaten te praten, was er een bezig het testament nog eens na te lezen. Ik kan al die vreemde termen en stadhuiswoorden niet begrijpen, zei hij. „Och", antwoordde een ander, „je zit daar net als een kat die in den Bijbel kijkt." Vertel me liever eens, is het jou meegevallen of niet?

—Nu, eerlijk gezegd: ja. Maar ik was tevreden geweest, al was het ook onder mijn raming, want een erfenis is „een gegeven paard", „en dat mag je „niet in den bek zien", en ik zeg maar: „een vogel in de hand is beter dan tien in de lucht."

—En nu je zoo'n aardig duitje bij elkaar hebt, hebt je toch zeker je „schaapjes op het droge," en je „gaat den gebraden haan uithangen?"

—Neen, man, dan ken je me niet. Ik heb altijd „gewerkt als een paard", maar zóóveel is er niet om stil te gaan leven, dat „kunnen de bruintjes niet trekken," en dat is maar goed ook, want als ik niets meer te doen had, zou ik uit verveling „een echte brombeer" worden. Aan nietsdoen „heb ik het land als een stier."

—Ja, zei een neef, die aan de overzijde van de tafel zat en dat gesprek had gehoord, dat heb ik verleden jaar nog ondervonden, want toen was je zoo vriendelijk „als de bul uit de Beemster."

—Zoo, ja, dat kan wel wezen, maar jij „lijkt wel Balaäms ezel"; die sprak ook vóór hij gevraagd werd. Maar vandaag moet je „geen oude koeien uit de sloot halen."

Ook de hond wordt dikwijls genoemd. Als je tegen dinertijd bij een vriend aanloopt, die je aan tafel noodigt, en er dan juist je lievelingskostje wordt opgedragen, dan zeg je: „Kijk, dat valt op een gansje, ik heb zeker een hondenneus gehad." Ook wordt de hond geroemd als het zinnebeeld der trouw, maar als je van iemand zegt, dat hij je „als een hond heeft behandeld" of dat „hij een hond van een kerel is", dan is dat minder vleiend. Dat iemand „zoo ziek is als een hond" of „de koorts heeft als een paard," is mij niet recht duidelijk, daar ik niet weet of een zieke hond zooveel zieker is dan een ander ziek dier, of dat een paard zulke bijzondere koortsen krijgt. Wel heb ik zelf van de koorts „gebibberd als een juffershondje" en was ik vaak „zoo nat als een kat", en misschien zou ......Salomon's kat," die van wijsheid van de trappen viel, deze spreekwijze kunnen verklaren.

Een meisje, dat nog al bij de hand is, wordt een „katje" genoemd en dat is minder aardig. Maar ze wordt niet boos, als je tegen haar zegt: „dag poes!" Maar wees voorzichtig want als zij een nieuw kleedje of een nieuwen hoed draagt en je zegt: „Wat ben je „poes-mooi" vandaag" dan zou je den goeden indruk weer geheel bederven.

Zoo heb ik wel eens van een „vuilpoes" of een „smeerpoes" hooren praten, maar volgens de geleerden hebben die woorden geen betrekking op ons huisdier, dat zich zoo ijverig in het zonnetje schoon wascht. Dit „poes" moet eigenlijk „poets" zijn, d. w. z. de lap waarmede gepoetst wordt.

Het is opmerkelijk hoe een paar letters een woord van beteekenis kunnen doen veranderen. Een vrouw of meisje kan „kattig" zijn, maar alleen de man is „katterig". Hij is dan alles behalve „zoo frisch als een hoen," kijkt uit zijn oogen als een „schelvisch" en „redeneert als een kip zonder kop", zoodat wat hij vertelt, „slaat als een tang op een varken." Als hij gaat „slapen als een os" dan zal er misschien verder „geen haan naar kraaien." Zoo'n man voert aan: „Het is toch voor de ganzen niet gebrouwen" en „een paard met vier pooten kan wel eens struikelen." Ik zal straks wel „een uiltje knappen," en dan is alles weer over.

Tegen den luiaard zeggen we: „ga tot de mieren." Nu, die werkzame

Het Bijzonder Onderwijs in gevaar?

Alleen, wanneer in Holland niet werd geweten, welke gevaren hier dreigen, zou inderdaad iets te vreezen zijn. Maar men kent nu in het Moederland het nieuwe Ontwerp-verordening. Verschillende bladen namen de partij voor ons op, invloedrijke personen vroegen om inlichting en toonden hun belangstelling, zoodat wij overtuigd zijn, dat de Regeering zich volkomen op de hoogte zal stellen van onze Onderwijsquaestie.

„Wij durven vertrouwen, dat de minister van Koloniën den gouverneur van Curaçao een wenk zal geven, om de onmogelijke concept-verordening in te trekken en een nieuw ontwerp samen te stellen, dat beter rekening houdt met de toestanden in de kolonie, met de billijkheid, en ook met het geldelijk belang van Curaçao en Nederland." (*Huisgezin 8 Juni, Nº 4155*)

Wat mogelijk was en uitvoerbaar, werd nimmer verzuimd. Wij mogen hier gerust herhalen, wat in *De Maasbode* van 12 Juni Nº. 7744 werd geschreven: .....„hier moet noodzakelijk verklaard, dat hetzelfde vicariaat reeds in den geest van den gouverneur werkzaam is, zoodat telken jare hetzij door Eerw. zusters, het zij door Eerw. fraters examens worden afgelegd. Dit had de gouverneur kunnen en moeten weten; wist hij het, dan ware het zeker wenschelijk geweest, die zucht naar hervorming ietwat te temperen. Stonden er niet zoo vele moeilijkheden in den weg, dan zou nog spoediger het doel: uitbreiding en verbetering van onderwijs, worden bereikt, maar altijd *volgens behoefte, naar de omstandigheden der kolonie*."

Dat de verhooging der subsidie billijk is kan men ten overvloede nogmaals zien uit de volgende:

VERGELIJKING.

Het Openbaar Onderwijs kost de kolonie op het EILAND CURAÇAO: 40,587,21 Gld. — 14,000 Gld. aan ontvangen schoolgeld, dus 26,587,21 Gld.

Het Bijzonder Onderwijs geniet een subsidie van 9000 Gld.

Het Openbaar Onderwijs telt in het geheel *2 betaalscholen* en *1 armenschool*. Het Bijzonder Onderwijs onderhoudt daar *9 armenscholen*.

Stellen wij voor het O. O. 350 kinderen, dan wordt voor ieder kind bijna 76 Gld. betaald, terwijl voor ieder der 2000 arme kinderen van het B. O. slechts 4,5 Gld. wordt gegeven.

Op de ANDERE EILANDEN bezoeken 645 kinderen de landsscholen en 1542 de bijzondere. Aan het O. O. wordt daar 15,812,50 Gld. besteed; het B. O. met zijn 1542 kinderen geniet slechts een subsidie van 4800 Gld.

Op de eilanden wordt dus voor een leerling van het O. O. ruim 24 Gld. betaald en voor een kind der B. Sch. nauwelijks 3 Gld.

Evenwel, ondanks die geringe tegemoetkoming heeft het Apost. Vicariaat dat onderwijs dier arme kinderen niet *stiefmoederlijk* behandeld. De loffelijkste getuigenissen der Heeren leden der schoolcommissie, *die na een herhaald en persoonlijk onderzoek oordeelden*, bewijzen het tegendeel.

Duizenden van kinderen zijn achtereenvolgens *alleen door dat bijzonder onderwijs* in staat gesteld, zich voor hun leven nuttige en noodzakelijke kennis te verschaffen, want het liberalisme heeft zich in onze kolonie het lot dier armen niet aangetrokken.

Wetenschap en Katholicisme.

Over dit onderwerp hield de Rijksdagafgevaardigde, baron Von Hertling, voor eenige dagen te Berlijn een conferentie.

Tegenover het vorig jaar door professor Mommsen en andere Duitsche professoren, naar aanleiding der benoeming van een katholiek tot hoogleeraar aan de Universiteit te Straatsburg rondgebazuinde bewering, dat een Katholiek krachtens de door hem zonder onderzoek aangenomen geloofswaarheden onmogelijk kan zijn een man van „voraussetzungslose Wissenschaft" (een wetenschap zonder vóóronderstelling) bewees baron Von Hertling de volgende twee punten: 1°. Iedere tak van wetenschap vóóronderstelt beginselen, die, wil zij gelden en gelden zullen voor alle tijden, onmogelijk de vrucht kunnen zijn van eigen vinding, maar noodzakelijk door iederen geleerde, katholiek of niet, als onwrikbaar fundament moeten worden aangenomen en ook feitelijk aangenomen worden, waarop hij het gebouw zijner wetenschap tracht te vestigen. 2°. Vooroordeel alleen en stelselmatig verzet tegen het Katholicisme kunnen de beginselen en de geloofswaarheden, die de katholieke geleerde met zich in zijn studie medebrengt, brandmerken als een beletsel voor onpartijdig wetenschappelijk onderzoek. De God der openbaring is immers ook de God der wetenschap en derhalve kan er geen strijd heerschen tusschen de waarheden des geloofs en de zeker vaststaande resultaten der wetenschap.

Baron Von Hertling eindigde zijn rede met de gulden woorden: „Het bewijs voor onze wetenschappelijke bekwaamheid moeten wij met daden leveren. In de afgeloopen eeuwen hebben wij ze geleverd.

Moge ook in de 20ste eeuw een lange rij van mannen, die godsvrucht en katholieke overtuiging paren aan grondige wetenschap opnieuw bevestigen, dat de vruchtbaarheid der katholieke Kerk, gelijk op alle ander gebied, ook op dat der wetenschap onuitputtelijk is!"

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Benoemingen

Aan den heer mr. TH. J. A. NUIJENS, procureur-generaal in deze kolonie, is, tot herstel van gezondheid, eene maand binnenlandsch verlof verleend. In zijne plaats is als ondervoorzitter van den Raad van Bestuur benoemd de heer mr. SOL C. HENRIQUEZ, en als procureur-generaal de heer mr. J. B. GORSIRA, lid van het Hof van Justitie. Ter waarneming dezer laatste betrekking is benoemd de heer mr. C. S. GORSIRA, onlangs tot griffier van dat Hof benoemd, welke benoeming ingaat 1 Augustus, tot dien datum blijft dus waarnemend griffier de heer L. V. D. VEEN ZEPPENFELDT.

„Topeka."

Maandag viel in onze haven binnen de Amerikaansche kanonneerboot *Topeka*, commandant J. A. H. NICKELS.

Deze boot is 71 M. lang, 11 M. breed met een diepgang van 5,4 M. Zij meet 1814 ton en beschikt over 2000 paardenkracht. Zij loopt 16 mijlen per uur. Verder zijn aan boord 14 snelvuurkanonnen en 1 mitrailleuse.

Donderdag heeft zij onder het spelen der muziek onze haven wederom verlaten.

Bonaire.

BEZOEK VAN DEN GOUVERNEUR. — Ofschoon eerst Dinsdag verwacht, verscheen de *Koningin Regentes* met den paketschoener op sleeptouw reeds Maandagavond omstreeks 6 uur voor onze haven. De heer Gouverneur stapte met zijn gezelschap om half zeven aan wal, waar Z. H. E. G. verwelkomd werd door den Gezaghebber, die de hooge gasten naar zijn woning geleidde.

Het oorlogsschip stoomde onmiddellijk door naar Puerto Cabello, waar de tegenwoordigheid van den hollandschen bodem dringend verzocht was door den Consul om bij de verwikkelingen, die verwacht werden, de hollandsche onderdanen te beschermen. Dit verzoek is de reden waarom de Gouverneur een dag vroeger op Bonaire kwam.

Dinsdagmorgen is het gezelschap tegen 9 uur uitgevaren met de *Gouverneur van Heerdt* en na 2 uur varens in de Slagbaai aangekomen, waar de zoutpannen werden bezichtigd. In den namiddag zijn allen over Rincón, waar van paarden werd verwisseld, naar de Playa gereden; om 5 uur kwamen zij hier aan.

Woensdagmorgen bracht onze Landvoogd een bezoek aan de Bijzondere School der Eerw. Zusters, de landsschool van Rincon en de Openbare School op de Playa hadden die eer nog niet genoten. Hierna vertoefde ~~Z. H. E. G. eenige oogenblikken~~ aan de pastorie en gaf om 11 ure audiëntie, waaraan verschillende ambtenaren en particulieren deelnamen.

Het plan bestaat om ook nog de zoutpannen van de hollandsche maatschappij te bezichtingen en Vrijdagavond naar Curaçao terug te keeren.

---

diertjes zijn dan ook een heerlijk voorbeeld, maar het is niet zeer aanmoedigend, dat „werkezels" wel eens „zoo arm blijven — als de mieren."

Ik begrijp heel goed, wat men bedoelt, als men spreekt van een „serpent van een wijf," van een „slangenvel," van een jongen die „paardevleesch heeft gegeten," van een „muggezifter," van een „wolf in schaapskleederen," van een „spotvogel," van een concurrent, die, „onder je duiven schiet." Ik vind „zeerot en „waterrot" gepaste namen voor een zeeman, die op zijn beurt weer spreekt van „landkrabben" Ik heb menschen ontmoet, die „echte buffels" waren en daar ben ik „zoo bang voor als een wezeltje.". Ik heb ook menschen leeren kennen, die als een „papegaai" een ander alles napraten of iemand altijd tegenspreken, wijl „ze meenen, dat hun uil een valk is." Ik heb het land aan „luistervinken" en aan mannen, die „huis- of keukenhennen" zijn. „Ik pas op mijn ganzen als de vos de passie preekt," en voor een „bloedhond" kruip ik in mijn „schulp". Maar vreemd vind ik weer de vergelijking, dat iemand „zoo kaal is als een rot", want zoo'n beestje zit nog al goed in zijn haren; dat hij „zoo mager is als een spiering, zoo gezond als een visch of zoo wit als een duif."

Daar ik nu toch zoo met de beesten bezig ben, wil ik u eens een "beestachtige" historie vertellen.

Daar stond Chamberlain in de vergadering van het Parlement; „zoo nijdig als een spin" en met een „kop zoo rood als een kalkoensche haan" te redeneeren. Hij zou de transvaalsche Boertjes wel eens mores leeren, als zij niet deden, zooals hij het voorschreef. Maar de andere leden bleven „zoo stil als een muis" en hielden zich koest, want, dachten zij, wil jij „de kat de bel aanbinden" ga je gang, als jij ons er maar buiten laat. En terwijl hij daar de lui stond op te hitsen hielden zij zich „zoo doof als een kwartel", en schenen weinig lust te hebben „slapende honden wakker" te maken. Maar Chamberlain, een „echte roervink", gaf het niet op, en toen er „één schaap over de brug was", volgden er meer. Nederland, dat wel begreep, dat het op „katjesspel" zou uitdraaien, en indachtig aan het spreekwoord, dat „men meer vliegen met honig dan met azijn vangt", deed een beroep op Engelands grootmoedigheid. Maar „met onwillige honden is het kwaad hazen vangen" en al die mooie vertoogen, verzoekschriften en vermaningen waren „parelen voor de zwijnen." Het engelsche volk bleef „zoo blind als een mol" voor de gulden waarheid een „waarheid als een koe" dat winnen hier toch nog altijd verliezen is, en meer en meer begon het naar Chamberlain te luisteren, die bij iedere gelegenheid „doorsloeg als een blinde vink." „Glad als een aal", wist hij het zoo ver te brengen, dat velen gingen gelooven, dat „hij het grootste gelijk van de vischmarkt had" en zij juichten het toe, als hij allerlei bedreigingen naar Pretoria zond.

De mogendheden, die deel hadden genomen aan de Vredesconferentie, dachten er misschien wel aan, dat zij „hun eigen nest bevuilden", als zij dat geharrewar verder toelieten, maar de vrees, dat „zij hun hand in een wespennest zouden steken" was te sterk en zij hielden zich op een afstand. Zij wilden liever „de kat eens uit den boom kijken, zulke slimme vogels."

Ondertusschen ging Chamberlain vertellen, dat hij alles deed in het belang van de humaniteit. Het was alleen te doen om de gelijkheid van alle blanke rassen in Zuid-Afrika, en daarom was hij zoo „op zijn paardje." Maar wij wisten wel beter, wij begrepen wel, dat hier „een adder onder 't gras school," en wij kenden Engeland genoeg, om te durven zeggen dat het altijd onder alle omstandigheden „het gouden kalf heeft aangebeden," en „een vos verliest wel zijn haren maar niet zijn streken." Al die praatjes over humaniteit, beschaving, gelijke rechten waren maar „apenkool" en Kruger gaf er den brui van om „aap! wat heb je mooie jongen" te spelen.

Engeland moet wel „een geheugen als een garnaal" hebben, want het vergat, dat Transvaal nu juist „geen katje is om zonder handschoen aan te pakken". Dat had het toch waarachtig wel gevoeld, toen het op den Spitskop „afgeranseld werd als een hond." Wat waren die Boertjes er toen „als de kippen bij." om ze van den Majuba weg te schieten. Hoe schreeuwden de Engelschen als magere varkens" en wat „liepen ze als hazen". „Dood als een pier" bleven ze bij tientallen liggen.

Maar dat had Chamberlain vergeten en hij scheen te denken, dat de Boeren al „kippenvel" kregen als hij een boos gezicht zette. „Koppig als een ezel" maakten de Boeren aan alle praatjes een einde en zonden een ultimatum naar Londen.

Toen werd het oorlog. Daar de Boeren geen „visschenbloed" in de aderen hebben, had het al moeite gekost ze tegen te houden. Als „een zwerm vogels" streken ze in Natal neer. Dat viel Chamberlain niet mee, want hij had ze nog zoo graag op den lijmstok gehouden, en „hij zette een gezicht een oorworm" toen hij moest hooren, dat de Boertjes klaar waren om zijn „roodborstjes" te ontvangen. Chamberlain! Chamberlain! daar heb „je een kat in den zak gekocht." Je hebt niet geweten, hoe zoo'n transvaalsche Boer het aanlegt om je er uit te houden. „Vlug als een kieviet" vliegt hij van het eene kopje naar het andere. Hij is overal en nergens. „Plat als een schol", ligt hij achter een steen of boom en schiet, en als hij schiet, dan is het raak ook. Dan blaas je „als een bruinvisch", maar dan „blaas je meteen den kraaienmarsch."

Je hebt vliegende colonnes, die „den kreeftengang gaan". Hoeveel "bokken heb je al geschoten." Je soldaatjes zitten „als haringen in een ton." „Een witte raaf," als ze er goedschiks weer uitkomen. Je hebt de „paarden achter den wagen gespannen." Maar wij, Nederlanders, wij, die in deze Boeren onze voorvaderen erkennen, wij juichen en hopen, dat de transvaalsche „haan victorie kraaien zal." Is dat nu geen „beestachtig" verhaal?

Daar zal nog wel een groot aantal van dergelijke uitdrukkingen te vinden zijn, want ik heb ze niet angstvallig gezocht. Ik heb maar een paar grepen gedaan, en ik hoop, dat mijne vrienden tevreden zullen wezen en niet behooren tot hen, die „vijf pooten aan één schaap willen hebben."

Zoo eindigt een inzender van „De Grondwet" zijn verhaal, waaraan wij 't bovenstaande ontleenden.

Naar aanleiding van het bezoek aan de Bijzondere School heeft de Gouverneur wederom zijn wensch te kennen gegeven, dat het hollandsch toch goed zou worden onderwezen.

Van harte willen wij gaarne onzen Landvoogd bijstemmen; het hollandsch moet goed, degelijk worden gegeven, zoodat later de kinderen het hollandsch ook verstaan, spreken en schrijven kunnen, wanneer hun dit te pas komt.

Het zal zeker zeer aangenaam en gemakkelijk wezen voor den Nederlander, die onze verre stranden bezoekt, wanneer hij op zulk een grooten afstand van het Vaderland nog zijn Moedertaal hoort spreken. Misschien dat dit over eenige jaren ook werkelijk het geval is, want op de Bijzondere, zoowel als op de Openbare scholen *in het stadsdistrict* van Curaçao wordt reeds jaren lang het hollandsch onderwezen; langzamerhand kan het mogelijk worden, dat bij eenige families van ambtenaren en anderen, die met hen in betrekking staan, onze moedertaal ingang zal vinden ook bij het huiselijk verkeer en meer algemeen ook als spreektaal worden gebezigd, wat tot dusverre nog niet het geval is.

In de stad zullen altijd eenige jongelieden moeten worden opgeleid voor de Gouvernementsbetrekkingen en ook zeker een gedeelte der bevolking krachtens hun opvoeding en stand op de hoogte willen blijven van hetgeen uit Holland wordt geschreven of bekend gemaakt en in onze vergaderzalen behandeld. *Voor hen* zal het onderwijs in de hollandsche taal dus zeker *practisch nut* opleveren.

Zullen echter alle kinderen der *buitendistricten en van de eilanden*, of minstens een groot gedeelte van hen, later wel behoefte gevoelen aan de hollandsche taal? De meesten zullen niet het geringste voordeel trekken van hun zware inspanning bij het aanleeren dezer taal en een zeer groot gedeelte zal zelfs door de omstandigheden, waarin zij leven moeten, nimmer meer in de gelegenheid zijn, hollandsch te hooren en dus zeker een paar jaar na het verlaten der school alles zijn vergeten. Wij twijfelen er aan of in de weinige uren, welke deze kinderen de scholen bezoeken of zelfs *kunnen* bezoeken, het wel mogelijk zal zijn hun degelijk hollandsch te leeren. Zoo zullen zij reeds alleen om de gebrekkige kennis welke zij van onze lastige taal bezitten, *noodzakelijk* hun hollandsch *moeten* verleeren. Onmogelijk zal het immer blijven, met hen in het Hollandsch een geregeld gesprek te voeren, om de eenvoudige reden, dat zij zich in die taal niet verstaanbaar kunnen uitdrukken.

Wat ons echter het meest bevreemdde, is het verlangen van den Gouverneur, dat voortaan ook op de *laagste* klassen geen woord papiamentsch meer zal worden gesproken.

Maar hoe is het mogelijk kinderen *iets* duidelijk te maken in een voor hen nog volkomen onverstaanbare taal? Het papiamentsch moet toch altijd de brug blijven om hen tot het hollandsch te brengen. Een groot gedeelte van den schooltijd zal dus noodzakelijk moeten besteed worden, om aan de leerlingen in het papiamentsch te leeren lezen, schrijven en rekenen. Eerst dan kan met het hollandsch worden begonnen.

Maar dan zijn in de *buitendistricten* gewoonlijk de kinderen genaderd tot den leeftijd, dat zij de school verlaten, zoodat hun kennis van de hollandsche taal feitelijk zal bestaan in de kennis van een zeker getal WOORDEN, misschien tot eenige gewonen kleine zinnetjes. Meer niet.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1°. met ingang van den 14 Juli De Heer Mr. SOL. C. HENRIQUEZ, oud-Procureur-Generaal, lid van den Raad van Bestuur, belast met de tijdelijke waarneming van de functie van Onder-Voorzitter van dien Raad.

2°. Zijn benoemd tot geëmploijeerden de heeren H. F. SCHOTBORGH en P. T. S. KRAFFT.

3°. is eervol ontslag verleend aan LUCAS THODÉ, Opzichter bij den Willemstoren op Bonaire.

4°. en benoemd tot opzichter R. F. A. HARMS, assistent-Opzichter.

5°. tot assistent-opzichter S. E. PERNET.

6°. aangesteld tot brievenbesteller WILLIAM SCHOTBORGH.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Modesto de Jesus Castro, Consul van Italie, B. de Haseth, Henriqueta de Isen, Alenjandro Medina, Ruben Levi, V. G. Power (2), Emilio Reinhart (2), Jose Saturno, W. Severijn.

Havennieuws.

De *Suriname* is Donderdagmiddag van Grenada teruggekeerd.

* *
*

Gisteren vestoonde zich voor onze haven de venezolaansche oorlogsboot *Restaurador*. Nadat Dr. ELLIS zich naar bood had begeven en een sloep met matrozen zich in verbinding had gesteld met den wal, stoomde zij verder.

„De Arend"

Dinsdagmorgen is de diefstal van *De Arend* voor de derde maal behandeld. Voor drie beschuldigden werd vrijstelling geëischt, voor de drie anderen 5 jaar dwangarbeid. Zes getuigen waren aanwezig. Het Hof vroeg Donderdag voorloopige inhechtenisneming van *twee* beschuldigden uit vrees voor ontvluchting. Dit schijnt derhalve niet veel goeds te voorspellen, ofschoon de uitspraak in dezen diefstal van 56000 Gld. eerst Dinsdag aanstaande zal plaats hebben.

Koloniale Raad.

De Koloniale Huishoudelijke Begrooting voor het dienstjaar 1903 is Zaterdag avond in den Raad behandeld. Jammer, dat alles met zooveel haast is geschied. Nu de begrooting onzer kolonie *definitief* door de wet moet worden vastgesteld, omdat „tot aanvulling der koloniale middelen gevorderd wordt een bijdrage uit 's Rijks schatkist" (art. 104, alinea 1°), behoeft alinea 3 van ditzelfde artikel niet uit alle macht te worden ontloopen. Deze alinea zegt niets anders, dan dat de begrooting definitief door de wet wordt vastgesteld „indien de Koloniale Raad de begrooting niet heeft vastgesteld vóór den 15n. Juli van het jaar, waarin zij hem wordt aangeboden." Indien er dus geen andere reden bestaat, waarom de Begrooting vóór 15 Juli door den Kolonialen Raad moest worden goedgekeurd, dan was deze haast geheel overbodig, daar de begrooting toch reeds om alinea 1°. door de wet definitief moet worden vastgesteld.

Daar er met zooveel haast gewerkt werd en de noodige stukken den leden slechts kort te voren waren bezorgd, kon men niet met kalm overleg beraadslagen en moest alles worden *afgemaakt*.

Bij de beslissing over de traktementsverhooging o. a. van den gouvernementssecretaris en den administrateur van financiën staakten de stemmen. Hier ware dus eenige bespreking van voor- en tegenstanders wel te wenschen geweest, opdat niet alleen *door stemming* het groot verschil van meening moest blijken.

Bezuiniging moet zeker door onze kolonie worden behartigd, omdat het Moederland reeds helpen moet bij onze uitgaven, maar wanneer voor de verhooging van sommige traktementen *alleszins billijke* redenen kunnen worden aangevoerd, zal Holland volstrekt niet weigeren noodzakelijke hulp te verleenen. Bezuiniging verbiedt ons alle overtollige weelde, schrijft voor een goed besteden van het kostbare geld, maar kan ons nimmer het noodzakelijke ontzeggen.

Maandagmorgen werd bij de tweede vergadering over hetzelfde onderwerp genoemde verhooging afgestemd en de geheele begrooting eenigszins gewijzigd aangenomen.

Nog werd voorgesteld en aangenomen verscherping van toezicht op de verzorging der melaatschen, alsmede een verbod aan leprozen, om zich in 't publiek te vertoonen op straffe gedwongen te worden in het leprozenhuis zijn intrek te nemen.

Voortaan zal ook *de pers* een plaats vinden in de vergaderzaal, om gemakkelijk de beraadslaging te volgen en aanteekeningen te maken. Bravo! Een flinke maatregel. Ook zullen de stukken den Kolonialen Raad voorgelegd en de adviezen der afdeelingen beschikbaar worden gesteld voor het publiek. Eveneens beloofde de President den heer Gouverneur te verzoeken ook de memories van antwoord, alsmede de bemerkingen van ZHEG. verkrijgbaar te stellen voor belangstellenden. Uitstekend!

Wanneer nu nog een vergadering van den Kolonialen Raad op andere wijze wordt bekend gemaakt dan door een aanplakbiljet „onder de poort," zal de pers zullen dubbel tevreden mogen zijn over zooveel bereidwilligheid en zich aangorden om trouw het publiek op de hoogte te houden en meer belangstelling te wekken voor het algemeen belang.

El Imparcial.

Onze geachte collega heeft in zijn nummer van gisteren de aandacht gevestigd op een voorval in den Kolonialen Raad. Wij hadden gemeend het stilzwijgend voorbij te laten gaan, doch rekenen ons nu verplicht een enkel woord in het midden te brengen.

In den Kolonialen Raad werd voorgesteld, dat het Bestuur bij voorkomende vacatures, geen godsdienstleeraren meer zou benoemen, maar aan de godsdienstige gemeenten een subsidie zou verleenen om hun geestelijken te onderhouden. Dit voorstel, slechts door één medelid ondersteund, moest buiten bespreking blijven.

De hollandsche grondwet heeft nu eenmaal scheiding van Kerk en staat aangenomen en daarom gelijkstelling aan alle godsdiensten verzekerd.

In het zesde hoofdstuk „Van de godsdienst" lezen wij onder artikel 168: „De tractementen, pensioenen en andere inkomsten, van welken aard ook, thans door de onderscheidene godsdienstige gezindheden, of derzelven leeraars genoten wordende, blijven aan dezelve gezindheden verzekerd." Waarom wordt aan de godsdienstleeraren het eerst gedacht, wanneer er sprake is van *bezuiniging?* Ook een godsdienstleeraar is *ambtenaar*; waarom juist voor hem *subsidie* gevraagd en niet langer *traktement* en *pensioen* gevorderd? Dit jaar wordt er veel van de schatkist geëischt voor verloftraktementen, maar dragen de godsdienstleeraren hier schuld? Maken zij soms misbruik, door minder lang de kolonie te dienen en zoo spoedig mogelijk pensioen te vragen?

H. M. de Koningin.

Onze geliefde Koningin is thans zoover hersteld, dat de terugreis naar 't Loo reeds heden wordt aanvaard.

Z. M. Eduard VII.

De Koning van Engeland heeft Londen kunnen verlaten en is naar Portsmouth vertrokken, vanwaar Z. M. met eigen jacht naar Cowes is gevaren. De kroning, zal volgens telegrammen te Trinidad ontvangen, eerst 2 October plaats hebben.

Goede lectuur.

Wij vestigen de aandacht onzer geachte lezers op de advertenties van dit nummer waarin degelijke, onderhoudende lectuur aan allen wordt mogelijk gemaakt. De Katholieke Illustratie, genoegzaam bekend om nog aanbeveling noodig te achten, heeft de prijs verlaagd. Voor slechts f5,25 ontvangt men dit keurig geïllustreerd tijdschrift *direct per post* uit Holland. Zoo men inteekent op *Het Huisgezin* of *De Leesbibliotheek voor Christelijke Huisgezinnen* kan men verzekerd zijn van echte, katholieke volkslectuur.

Ingezonden Mededeelingen.

Buitenland.

Rome. — Uit Rome wordt gemeld, dat een nieuwe Encycliek verschenen is over de Eucharistie. Zij sluit zich aan bij de toewijding der wereld aan het Allerh. Hart en bij den zendbrief over den goddelijken Verlosser.

In navolging van J. Chr., die alvorens de wereld te verlaten, het Allerh. Sacrament des Altaars instelde, wil Leo XIII vóór zijn dood de geloovigen nog eens opwekken tot innige devotie jegens dit Sacrament.

De grootste weldaden voor de maatschappij vloeien uit de Eucharistie als Sacrament en Offer voort; zij onderhoudt het geloof, de hoop en de liefde. Nu behoort onder de voornaamste oorzaken van den tegenwoordigen ongunstigen toestand de vermindering der naastenliefde bij de menschen, voortkomende uit hun verminderde liefde jegens God. Welnu, de Eucharistie kweekt de ware sociale gelijkheid van liefde.

Ten slotte wijst de Paus op de genaderijke vruchten der Eucharistie als Offer en vermaant bij de zielenherders, om immermeer de godsvrucht jegens dit Sacrament te bevorderen en vooral de veelvuldige H. Communie aan te bevelen.

Engeland. — Het ministerie van oorlog heeft een officiele opgaaf gedaan van alle verliezen, tot 1 Juni j.l., dus gedurende den geheelen oorlog in Zuid-Afrika geleden.

De geheele vermindering van het leger heeft (officieel) bedragen 28434 officieren en manschappen; waarvan 1072 officieren en 2070 minderen in Zuid-Afrika gesneuveld of gestorven, 105 vermisten, 8 officieren en 500 man die, naar Engeland teruggezonden, daar gestorven zijn, en 5879 invalieden die ongeschikt zijn voor verderen dienst. Volgens de officieeel opgaaf hebben de Boeren in 't geheel 383 officieren en 9170 man krijgsgevangen gemaakt.

De commissarissen van verschillende districten melden, volgens de bladen, dat gisteren 1154 man de wapens hebben nedergedegd. De commissarissen spraken later de Boeren toe, die drie hartelijke cheers gaven voor den Koning.

Toen Christiaan de Wet Woensdag uit Pretoria te Vredefort aankwam, bracht hij een bezoek aan het concentratiekamp en spoorden hij de burgers aan, Groot-Brittannië te doen zien, welke goede kolonisten de Boeren kunnen zijn.

De "Temps" verneemt uit Londen, dat het gerucht veld wint, dat niet alle clausulen van de overeenkomst met de Boerenleiders bekend zijn gemaakt. Enkele verplichtingen welke Engeland tegenover hen op zich heeft genomen, zijn geheim gehouden.

De „Standard" gelooft, dat de oppositie krachtig zal aandringen op een onderzoek naar de wijze waarop de oorlog gevoerd is in Zuid-Afrika.

Indien dit onderzoek wordt ingesteld, zal het onderzoek beperkt blijven tot enkele bepaalde quaesties, doch niet algemeen zijn.

In het Lagerhuis vroeg sir M. Bhownaggree aan de regeering, of zij de verzekering kon geven, dat 's Konings Engelsche, koloniale en Indische onderdanen, die verliezen geleden hadden door den oorlog, schadeloosstelling en hulp zouden verkrijgen op niet minder ruimen voet dan de Boeren bij de vredesvoorwaarden verkregen hebben.

Chamberlain antwoordde, dat de vrager misschien niet goed de vredesvoorwaarden begrepen had. Het was niet zoo, dat men aan alle Boeren, die verliezen geleden hebben in den oorlog, schadeloosstelling en hulp had beloofd. Wat men beloofd had was dit: zij die niet in staat waren, zichzelf het noodzakelijke te verschaffen voor de hervatting van hun bedrijf, krijgen dergelijken bijstand. Chamberlain kon dus antwoorden: de hulp, door de regeering beloofd om de menschen weer te installeeren, heeft betrekking op al 's konings onderdanen, in de nieuwe koloniën gevestigd.

— Bij de derde lezing van de leeningswet gaf sir Michaels Hicks Beach in het Engelsche Parlement een algemeen financieel overzicht. Hij bleef bij zijn oorspronkelijke raming van de uitgaven, nl. 176,369,000 pd. st. De 40,000,000 pd. st., oorspronkelijk uitgetrokken voor oorlogsdoeleinden, zouden noodig zijn voor gratificaties aan de troepen, transportuitgaven, het onderhouden van een aanzienlijke bevolking in de concentratiekampen, totdat er voldoende huisvesting zou zijn, en het onderhouden van een bezetting in Zuid-Afrika. Het zou voorbarig zijn, iets te zeggen omtrent de sterkte van het garnizoen; maar met het oog op de vriendschappelijke gevoelens die schenen te bestaan bij hen, die nog kort geleden tegenover ons stonden in het veld, hoopte hij dat het over enkele maanden niet meer noodig zou zijn, een zeer groote bezetting in Afrika te houden.

De regeering, vervolgde de minister, zou het Parlement verzoeken te helpen bij het wederopbouwen en van vee voorzien van de boerderijen, door het garandeeren van leeningen welke door de koloniën zouden gesloten worden, zoodra het civiel bestuur zou zijn ingesteld, welke leeningen, behalve voor bovengenoemd doel, zullen dienen voor de conversie van schuld en den aankoop van de spoorwegen.

Met de bijkomende belastingen en de leening zou er een surplus zijn van ongeveer tien en een half millioen pond, die bestemd zouden worden voor het hervatten der amortisatie en het verminderen van de vlottende schuld.

Het Lagerhuis nam daarbij de leeningwet bij derde lezing aan met 216 stemmen tegen 49 stemmen.

Lord Kitchener is tot *viscount* benoemd en tot den rang van generaal bevorderd, terwijl de regeering heeft voorgesteld hem in geld een geschenk van 5000 pond sterling (ƒ 600,000) te geven

Minister Chamberlain verklaarde, dat artikel 9 van de voorwaarden van overgave, bepalende dat geen bijzondere belasting zal worden geheven van landeigendommen in Transvaal en de Oranje-Rivier-Kolonie tot dekking van de oorlogskosten, niet uitsluit een bijzondere belasting op mijneigendommen voor hetzelfde doel.

— De „Standard" meldt, dat een beweging, op 't getouw is gezet, die waarschijnlijk leiden zal tot het verzoek aan de Regeering ten gunste eener bijzondere uitnoodiging aan dr. Kuyper om deel te nemen aan de kroningsfeesten. Men meent, dat dit een passende erkenning zijn zou van de goede diensten, door de Nederlandsche Regeering bewezen in verband met den vrede.

De "Daily Mail" zegt, dat in vele kringen het denkbeeld wordt geopperd, om op de een of andere wijze de dappere Boerenleiders te eeren. Het blad bevat brieven van twee correspondenten, die bijdragen zenden en het voorstel doen een inschrijving te openen om De Wet's farm te herbouwen en De Wet een eeresabel aan te bieden.

Belgie.—*Een prinselijke doop.* — Den 7den Juni in den namiddag heeft een feestelijke doopplechtigheid plaats gehad van prins Leopold van België in de kerk St. Jacques te Brussel. De Koning, de graaf en gravin van Vlaanderen, prinses Clémentine, de ouders van het kind, prins en prinses Albert, hertog Karel Théodoor van Beieren en zijn gemalin waren tegenwoordig, met het corps diplomatique, de ministers en voorname autoriteiten. De Koning en de gravin van Vlaanderen waren peeten. Toen de doopstoet de kerk verliet, barstte de menigte in een luid gejubel los.

Spanje.— *Knaap en koning.*—Daags vóór de kroning van Alfonso XIII van Spanje bemerkte een hooggeplaatst staatsambtenaar, die in een voorkamer wachtte tot hij bij de Regentes zou zijn toegelaten, door een halfopenstaande deur, dat de Koning daarbuiten met eenige jongens van zijn leeftijd stierengevechtje speelde. Als jonge veulens op de wei rennen de jongens heen en weer. Die den stier voorstelde droeg een stierenkopmasker en deed allerlei dolle bokkesprongen om aan de bandilleros te ontkomen. Alfons, die den matador speelde, stond met gemaakten ernst te wachten tot zijn beurt was gekomen om den „stier te doorsteken." Daar krijgt hij den ongenooden toeschouwer bij de deur in het oog. Eensklaps schoot hem de groote gebeurtenis te binnen, waarin hij morgen de hoofdrol moest vervullen. Hij groette vol waardigheid, liet zijn verbaasde speelmakkers staan en keerde terug tot zijn ernstige plichten.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.
Vertrekt van New-York	Juli 5	Juli 12	Juli 21	Juli 26	Aug. 2	Aug. 9
Komt aan te San Juan		17		31		14
Vertrekt van „		18		Aug. 1		15
Doet Curaçao aan		20		3		17
Komt aan te La Guaira	12	21	26	4	9	18
Vertrekt van „	13	23	27	6	10	20
Komt aan te Pto. Cabello		24		7		21
Vertrekt van „		24		7		21
Komt aan te Curaçao	14	25	28	8	11	22
Vertrekt van „	21	27	Aug. 4	10	18	24
Doet La Guaira aan		28		11		25
„ San Juan „		30		13		27
Komt aan te New-York	17	Aug. 4	11	18	25	Sept. 1

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van Curaçao	Juli 14	Juli 21	Juli 28	Aug. 4	Aug. 11	Aug, 18
Komt aan te Maracaibo	15	22	29	5	12	19
Vertrekt van „	19	25	Aug. 2	8	16	22
Komt aan te Curaçao	20	26	3	9	17	23